

е въ ¹³¹). Нѣкои изследвания изъ областъта на стопанската българска история, обаче твърде некритични и слаби, е написал покойниятъ Ив. Сакжзовъ ¹³²). Въ областъта на църковната история сж работили главно Д. Цухлевъ ¹³³), Ст. Станимировъ ¹³⁴) и, напоследъкъ, професоритъ Ив. Снѣгаровъ ¹³⁵)

говорио възсѣтаніе въ Моравско и Македония противъ византийциитъ (МПр., IV. 2. 1928, 1—22); — Българскіяитъ царъ Романъ (МПр. VI. 1931, 3/4. 1—40, отд. отп.) — Царъ Борисъ II (ГодСУюф, XXVI. 1930). Трудовѣтъ на проф. Н. П. Благовѣтъ сж били подложени на остра критика отстрана на проф. П. Никовъ, Докладъ за нѣкои научни трудове на Н. П. Благовѣтъ (ГодСУиФ, XXII. 6. 1926) и, особено, на проф. П. Мутафчиевъ, Единъ нашъ правенъ историкъ (ГодСУиФ, XXIX. 1933, 54), ср. още: Р. Mutaſſiev, въ Byzantinische Zeitschrift, XXXIII. 1933, 234.

¹³¹) Измежду неговитъ трудове вж.: Приносъ къмъ византийско-българскіяитъ правни ошношения. Еклогаша съ огледъ на завещанието (София 1928); — Кръвно ошмжщение и смършно наказание (ГодСУюф., XXVIII. 1933); — За праваиѣта на убѣжище и сждебенъ имунитетъ съ огледъ старобългарскіяитъ правни паметници и хрисовулиитъ на XIII и XIV вѣкѣ (Юрид. Мисль, XV. 1934, кн. 5—6, 1—45, отд. отп.).

¹³²) Най-познатитъ трудове на Ив. Сакжзовъ сж: *Bulgarische Wirtschaftsgeschichte* (Berlin-Leipzig 1929); да се използва, обаче, съ голѣма предпазливостъ; вж. отрицателнитъ критики на проф. П. Мутафчиевъ въ Byz. Zeitschr., XXXII. 1932, р. 200 sqq., и на Ив. Дуйчевъ въ Изв. БАИ, VII. 1932/33, 433—438. — Сѣшупански връзки между Дубровникъ и българскіяитъ земи презъ 16 и 17 столѣтиѣ (224, София 1930); съдържа множество неточности.

¹³³) Обемистиятъ трудъ на Д. Цухлевъ, *История на българскіяитъ църква, I* (София 1910), съдържа множество грѣшки и неточни твърдения.

¹³⁴) За него вж. АлмСофУн, 160—167. Вж. още: Изъ исторіяиѣта на Бачковския манастиръ (ИзвИДво, VII—VIII. 1928, 113—143); — Едно малко познаио жиитиѣ на Св. Георги нови Софийски ошъ Крайово (ibidem, XI—XII. 1931—32, 288—293); — Кондикаша на тироянския храмъ „Прейподобна Параскева“ (ibidem, 178—198); — Архиейискойъ Иос. Соколски въ Киево-Печерскіяиѣта Лавра (55, отд. отп. отъ Духовна Култура, кн. 42—44, за 1930 г.).

¹³⁵) Вж. АлмСофУн, 681—682. Главнитъ трудове на автора сж: *История на Охридскіяиѣта архиейискойиѣта (ошъ основаването и до завладяването на Балканския полуостровъ ошъ турциитъ, I* (347+17, София 1924); — *История на Охридскіяиѣта архиейискойиѣта—йашриаршиѣта ошъ падането и подъ турциитъ до нейното унищожение* (1394—1767 г.) (XI+615, София 1932). Вж. още: *Ошношенияиѣта между Българскіяиѣта църква и другиитъ православни църкви слѣдъ провъзгласяването на схизмаша* (София 1929; отд. отп. Църк. Архивъ, кн. III—V); — *Митрополиитъ Максимъ кайо проповѣдникъ* (Сборникъ митр. Максимъ, 1—11 отд. отп.); — *Пакъ за епархияиѣта на Св. Климентъ Охридски* (МПр., VIII. 1. 1932,